

На нощна птица като Лари Мистършиотландският въздух се отразяваше неочаквано добре. Веднага след вечеря заклетият лондончанин Лари се отпусна блажено пред пукация огън в дневната, загърнал коленете си с шотландско одеяло. Известно време преди да се предаде на съня, той слушаше приспивното бърбене на дядо Годфри и братовчедка си Агата, които си разказваха за прежеждия и приключения в далечни страни. После някой го вдигна внимателно на ръце и го отнесе в стаята му.

Лари отвори очи в седем сутринта, обгърнат от нереална тишина. За миг се зачуди къде е попаднал, после зърна смарагдовозеления пейзаж през прозореца и спомените се

върнаха в главата му – селската къща на дядо Годфри, околностите на Единбург, традиционната седмица с балон на семейство Мистъри.

Нямаше време за губене! В дванайсет часа двамата с Агата отиваха на екскурзия във високопланинските части на Шотландия с балона на дядо Годфри. Наричаха този район на страната Хайландс. Но преди тръгването Лари имаше една деликатна среща.

– По дяволите! – изпуктя с досада той. – Голяма напаст са приятелите от детството!

Лари изпъляз като бръмбар изпод петте ката завивки, протегна се, нахлузи някакви пантофи и се запъти към банята. Взе тубичката с гел, за да нагласи перчема си, както подобава на едно истинско лондонско конте, но щом отви капачката, се спря и се замисли.

„По-добре да не следвам лондонската мода – реши Лари и се ухили. – Ако отида на срещата с Айлийн рошав и размъкнат, тя може най-сетне да престане да бомбардира имейла ми с писма и сърчица!“

Айлийн Фъргюсън беше четиринадесетгодишна, също като Лари. Родителите ѝ я бяха записали в много престижно училище в Единбург, но сега беше във ваканция. Беше

дошла за няколко дни в Бауден, където живееше и дядо Годфри, и бе настояла да се види със стария си приятел.

– Да се срещнем в събота сутринта – съгласи се младият детектив. – На закуска, защото след това заминавам.

Лари започна да рови в гардероба и изнамери един тежък пуловер от шотландска вълна, едни ужасно твърди панталони от молескин* и чифт зелени гумени ботуши. Облече се, погледна се в огледалото и остана много доволен.

– Върхът на лошия вкус! – изхили се той. – Обзалагам се, че след днешната ни среща Айлийн никога повече няма да поиска да ме види!

Лари се бе запознал с Айлийн преди няколко години, през едно лято, което прекара при дядо си. В Бауден всички я наричаха Дороти, защото винаги носеше синя престилка и червени обувки, а косата ѝ бе вързана на две немирни опашки като на Дороти от „Вълшебникът от Оз“.

– Часът е вече осем – смигна си момчето. – Ако всичко мине добре, в десет часа ще бъда свободен мъж!

* Плътен и груб памучен плат, който се използва предимно за изработка на работно облекло.

Той остави бележка на дъската до входа, после отиде в гаража и се метна на колелото си. След няколко минути бъдещият велик детектив се носеше по криволичещите пътища на зелената шотландска провинция.

Пристигна бързо в Бауден – малко селце с две редици къщи в грегориански стил във весели цветове. По това време на деня имаше съвсем малко хора и заведението, в което Айлийн бе пожелала да се срещнат, изглеждаше празно.

Лари влезе смело и тръгна към бара.

Барманът носеше готварска шапка, стоеше с гръб към плота и беше провесил на рамото си голяма кърпа.

– Господин Мистъри? – попита той, без да се обърне.

Момчето се стресна.

– Ъъъ, да... Аз съм – промълви Лари. – Откъде знаете?

– Вашата маса е номер 6. Ето там, в ъгъла – отвърна мъжът и продължи да реже на парченца някакви плодове.

Лари огледа елегантната обстановка и се запита защо Айлийн е запазила маса точно

тук. Може би беше някакъв капан за създаване на романтична атмосфера?

Той седна с въздишка и зачака.

Барманът дойде да запали свещта, поставена в центъра на изцялната бродирана покривка, и се отдалечи, без да продума.

Лари въздъхна отново, този път по-дълбоко.

В този миг вратата се отвори и едно високо и стройно момиче тръгна решително към него. Светлокестенява къса коса, зелени очи, ангелско лице, синя модерна рокличка... с една дума – много сладка!

– Здравей, Лари – поздравувай Айлийн с неотразима усмивка. – Извини ме за малкото закъснение.

Младият детектив усети как се изчервява и се засрама.

– Ъъъ... Здравсти, Дороти – едва успя да каже той, но веднага усети грешката си и се опита да я поправи. – Исках да кажа, здрасти, Айлийн.

Момичето се настани на

масата и отново се усмихна.

– Добре изглеждаш, знаеш ли? – каза тя и започна да разглежда менюто. – Като шотландец от едно време. Практично!

Лари се погледна тайно във витрината на заведението и почувства, че ще потъне в земята от срам. Момиченцето, което познаваше, се бе превърнало в прекрасна девойка, а той се бе облякъл като глупак. Какво можеше да направи? Реши, че може да впечатли Айлийн, като ѝ покаже хайтек устройството от детективското училище. Обикновено всички оставаха с отворена уста и го питаха откъде се е снабдил с такова нещо. Може случайно да ѝ спомене, че има намерение да стане велик детектив...

– Това титаново устройство се казва айнет – обяви гордо Лари и сложи айнета на масата. – Свърхспециално устройство, ново поколение мобилен телефон!

Той се приготви да отговаря на хиляди въпроси, но Айлийн удостои айнета с един бегъл поглед и смени темата.

– Опитвал ли си някога вегетариански хачис*? – попита тя и го погледна с магнетичен зелен поглед.

* Традиционен шотландски деликатес, подобен на бахур. Приготвя се и във вегетариански вариант.

Лари започна да заеква. За негов късмет точно в този момент айнетът изгаде остър звук. Той го грабна и запрелиства светещия дисплей. Беше съобщение от „Ай Интернешънъл“, неговото училище.

Много спешна мисия!

Момчето подскочи.

„Мисия точно днес? – помисли си той. – Ох! Трябва веднага да се върна при Агата, само тя може да ми помогне.“

Лари хвърли поглед към Айлийн. Колко би искал да остане с нея още малко... Толкова беше сладка!

Но дългът, за жалост, си бе дълг. Момчето се надигна с тежка въздишка и изпелтечи:

– Ъъъ... Ами, извини ме, Дороти, но трябва да тръгвам. Спешен случай... Ще ти се обадя веднага, щом приключа! – той я погледна нервно за последен път и се изниза от заведението като крадец.

Айлийн го проследи с очи, докато се качваше на колелото, после въздъхна тъжно и за да се утеша, си поръча плодова салата със сметана и течен шоколад.

– Никога не се увличай по такъв странен тип като Лари Мистъри! – чу я да си мърмори мълчаливият барман.

1. Промяна в плана

Бъдещият велик детектив Лари Мистъри беше само една от странните птици, накацали по родословното дърво на семейството. Поколения наред почти всички от рода Мистъри упражняваха възможно най-необичайните професии: реставратори на градински гжуджета, изследователи на субатомни частици, пътешественици из най-затънтените краища на света, дегустатори на трюфели в луксозни ресторанти, специалисти по праисторически пеперуди, пазачи на пустинни острови и така нататък, и така нататък. Нямаше един Мистъри, който да прилича на друг. Предишната вечер, докато Лари хъркаше под карираното шотландско одеяло, Агата и дядо Годфри се смяха от сърце, като си припомняха чудатите занимания на своите роднини.

– Скъпа внучке, ти си първата писателка на криминални романи в нашето семейство! – отбеляза весело дядо Годфри и стана от фотьойла, за да подсили позагасналия огън с един огромен пън.

В дневната се разнасяше приятна миризма на кестеново дърво, а по стените и мебелите играеха причудливите светлини на пламъците.

Дванадесетгодишната Агата потуна малкото си чипо носле, както правеше винаги, когато се замислеше за нещо.

– Все още правя първите си стъпки, деденце – рече скромно тя. – Засега само събирам любопитни факти, описвам интересни герои и търся оригинални сюжети. – Агата отвори тефтерчето с кожена подвързия, с което не се разделяше, и показа на дядо Годфри изпълнените с бележки страници. – Ако искаш, утре ще ми разкажеш всичко, което знаеш за балоните.

Дядо Годфри поглади гъстата си бяла брада и запали лулата си. Той беше жизнерадостно слабо старче, носеше папйонка и традиционен за шотландците костюм от зелен твид* и макар да бе роден в Лондон,

* Тънък вълнен плат с характерен релеф.

можеше спокойно да мине за заможен местен жител.

На младини Годфри Мистъри беше натрупал голямо състояние като производител на балони. Фирмата му в Единбург беше много известна, но всеки път, когато можеше, той се връщаше към спокойствието на своята вила в Бауден. В областта на производството на аеростатични балони беше истинско светило и неговите модели се продаваха в половината свят.

След молбата на Агата дядо Годфри издиша няколко облака дим от лулата си и кимна.

– Добре, ще ти разкажа, щом искаш, но сега нека се върнем към екскурзията ни. Какъв маршрут избрахте с Лари?

Агата хвърли поглед към заспалия си братовчед и извади от чантата си карта на Хайландс – живописните планини в северната част на Шотландия. Етапите от пътуването бяха отбелязани на картата с червени кръгчета.

– Никакви порутени замъци тази година! – разсмя се тя. – Лари твърди, че са пълна скупка!

– Какво тогава? Предпочитате да отидете на лов за чудовището от Лох Нес ли? – попита иронично дядо Годфри.

Агата сви рамене.

– Честно казано, Лари наистина предложи тази дестинация – призна тя, – но накрая го убедих да посетим най-известните мегалити*. Искам да разуча руническата писменост. Мисля, че може да ми потрябва за някой разказ.

– Отлично! – съгласи се Годфри Мистъри и сложи очилата си, за да разгледа картата.

Тъкмо щеше да добави нещо, когато в стаята влезе един огромен мъж и дългата му сянка се люшна по стените. Гигантът беше господин Кент – иконом и дясна ръка на Агата. Той беше бивш боксьор тежка категория, но независимо от това имаше безупречни маниери и бе облечен в смокинг, ушит по мярка.

– Извинете за безпокойството – каза той с равен тон. – Госпожице Агата, има малък проблем...

– Какъв проблем, господин Кент? – попита момичето.

– Подреждах кухнята, когато забелязах, че Уотсън е изчезнал.

* Съоръжения от огромни необработени или грубо одялани каменни блокове, създадени от праисторическите хора в Европа преди 4000-5000 години. Най-прочутият мегалит е Стоунхендж, в Англия.

– Спокойно. Алармената система не се е включила – намеси се дядо Годфри, скрит сред пръстените дим. – Това значи, че където и да се е скрил, все още е в къщата.

– Да огледаме наоколо, какво ще кажете? – помоли със свито сърце Агата, която не тръгваше никъде без своя снежнобял сибирски котарак.

Започнаха да претърсват една след друга стаите на първия етаж, като викаха, мъркаха и мяукаха.

– Уотсън? – шепнеше умолително момичето, като пристъпваше внимателно по тъмните коридори. – Уотсън, къде си, миличък? Хайде, обади се!

Котарака го нямаше. След десет минути напразно търсене тримата се събраха отново в дневната.

– Дали не е подушил нещо вкусно в килера? Някой провери ли там? – попита икономът.

– Може да се е уплашил от нещо и да е избягал на втория етаж – предположи дядо Годфри. – Стаите горе са пълни със стари мебели, които предлагат много скривалища.

Агата поклати глава.

– Уотсън не е нито лаком, нито пък пълзльо – промърмори тя озадачено. – Но доколкото знам, когато са на ново място, котки-

те винаги търсят за убежище някое топло и сигурно кътче – тя хвърли бегъл поглед на камината в дневната, после отметна русия си бретон и се ослуша. Изведнъж трепна и гаде знак на другите да пазят тишина. – Чувате ли и вие този шум?

Икономът я погледна недоумяващо, а дядо ѝ се засмя.

– Имаш предвид Лари, който хърка като тенджерата под налягане?

Агата приближи предпазливо братовчед си и внимателно повдигна крайчеца на одеялото, с което се бе завил.

Свит на кравайче под завивката, Уотсън си ближеше лапата и шумно мъркаше.

– Какво правиш тук, непослушничко? – прошепна нежно Агата. – Ако Лари се събуди, ще започне да крещи като луг!

Братовчед ѝ изпитваше ужас от котки. За да не се случи нещо лошо, трябваше да махнат Уотсън от там, преди Лари да го е усетил.

Агата бързо измисли план и се уговори с господин Кент.

– Трябва да внимаваш много. Готов ли си? – попита тя.

Икономът кимна със стиснати от напрежение челюсти.

Двамата действаха в пълен синхрон: господин Кент повдигна Лари със силните си ръце, а Агата грабна котарака, преди да си е пуснал ноктите.

След това икономът побърза да занесе момчето в спалнята и го сложи под завивките.

Дядо Годфри присъства на операцията, пазейки абсолютна тишина.

– Отлична работа, внучке! – одобри накрая той и поглади брадата си. – Показа голяма съобразителност.

Агата се усмихна стеснително.

– За да бъдеш писател, трябва да си много наблюдателен – каза скромно тя.

Дядо ѝ кимна с възхищение. Между роднините се носеше слух, че Агата има изключителни способности за възрастта си: четеше книги на всякакви теми, успяваше да запомни и най-незначителните подробности и имаше невероятна интуиция. Тази вечер и той бе получил доказателство за детективските способности на своята внучка.

– Утре ни очаква интересно пътуване, затова е време да си лягаме – каза старецът и разрови догорелите дърва в камината, докато не станаха на малки въглени. – Закуска в осем и половина, какво ще кажеш?

Агата се съгласи и му пожела лека нощ. Минутка след това тя вече беше в леглото си. Нагласи пухената възглавница и заби нос в един пътеводител на Шотландия, който бе открила в библиотеката на родителите си в Лондон.

Когато се събуди на следващата сутрин, отворената книга още беше в ръцете ѝ.

Тя скочи от леглото и изтича в кухнята, където я очакваха кана с горещ чай и ухаещи понички с боровинки.

Лари го нямаше.

– Господин Кент? – извика Агата, като надникна в коридора. – Би ли събудил оня мързеливец?

В това време някой почука на прозореца и тя отиде да отвори капациите.

Икономът гържеше в огромните си ръце бутилка, пълна с газ за балона, и дишаше тежко.

– Ако търсите господин Лари – изпуктя той, – оставил е бележка, че отива на среща в селото.

– На среща ли? – повтори Агата. – С кого?

– Не бих могъл да знам, госпожице Агата – извини се икономът.

Агата беше потресена. Лари да стане толкова рано? Нечувано! Дано само не закъснее и се върне навреме за екскурзията им.

Следвана по петите от Уотсън, Агата се облече набързо и отиде на площадката за излитане, която се намиреше на поляната зад вилата, заобиколена от малка горичка. Дядо Годфри и господин Кент бяха разпънали на земята жълтия балон и се суетяха край гондолата – коша за пътниците. Гомвеха се да запалят горелката, за да напълнят балона с топъл въздух.

Няколко минути Агата наблюдава любопитно работата по подготовката. Балонът беше с колосални размери, с корпус, разделен на много сегменти.

– Видя ли как съм го кръстил? – попита я доволно дядо Годфри.

Той хвана внучката си за ръка и я поведе към средата на платнището. Чак тогава тя забеляза надписа с огромни червени букви: БАЛОН „МИСТЪРИ“.

– Ще пътуваме със семеен балон! – възкликна Агата. – Дегенце, прекрасен е!

– Ще бъде още по-прекрасен, когато прелети през небето на Хайландс – каза с усмивка Годфри Мистъри, като опъна доволно тирантите под самото си. – Когато преминаваме, всички ще ни махат с кърпички.

Точно в този момент чува силно свистене и едно колело прелетя като стрела по хълма, профуча край поляната и се шумугна в горичката. Агата разпозна братовчед си Лари едва когато той се блъсна в огромна лиственица и извика от болка.

Момчето обаче се измъкна бързо изпод колелото, изправи се с мъка и закуцука към тях.

– Спрете! Спрете всичко! – викаше Лари и размахваше ръце. – Не надувайте този балон!

Господин Кент запази обичайното си спокойствие, но все пак попита:

– Какво толкова се е случило на господин Лари?

– Най-вероятно училището му е възложило нова мисия. Подозирам, че нашата екскурзия в Хайландс се отлага – въздъхна Агата, но миг след това усмивката се върна на лицето ѝ. – Участвал ли си в детективско разследване, скъпи дядо? – попита тя безгрижно и се засмя.